

Els signes: ? - !

La llengua recorre a aquests signes per marcar l'entonació especial que acompanya les oracions o els fragments interrogatius o admiratius. Moltes llengües tenen estructures gramaticals específiques, mentre que d'altres, com el català, no tenen en molts casos aquestes estructures distintives. El català no disposa, generalment, de cap indicatiu sintàctic ni ortogràfic que digui al lector si una construcció és enunciativa o interrogativa/admirativa.

Pel que fa a l'ús d'aquests signes gràfics d'entonació, podem dir, en paraules de Ruix (*Punts conflictius de català: Deu estudis sobre normativa lingüística*, Barcelona: Barcanova: 1989, cap. 2), que el català té un sistema intermedi o equilibrat, que consisteix en:

- Ús d'un sol signe d'interrogació, al final, llevat "quan la frase interrogativa és d'entonació complexa i no comença amb cap partícula interrogativa – *quí, què, per què*.
- Ús d'un sol signe d'admiració, al final.

Així doncs, el **signe d'interrogació** s'escriu immediatament darrere de l'últim mot de la frase interrogativa. No és necessari de posar el "signe d'interrogació obert" al començament si no és en frases molt llargues –de més d'una línia– o en aquells casos que en dificultin una lectura correcta.

Així mateix, el **signe d'admiració** s'escriu immediatament darrere dels mots imperatius, darrere de les frases admiratives i darrere de les interjeccions. No és necessari de posar l'anomenat "signe d'admiració obert" al començament.

1. Els punts suspensius, si n'hi ha, s'escriuen davant del signe d'interrogació o admiració.

Ex.: *Que no ho saps...?*
Vés-te'n a...!

2. No s'ha d'escriure mai punt darrere d'un signe d'interrogació o admiració.

Ex.: *Quants exemplars es publiquen?*
Vés-hi Maria! T'hi esperen.

3. No s'ha d'escriure més d'un signe d'interrogació o admiració.

Ex.: *Dius que ja han arribat tots???*
Caram!!!